

Het nauwe verband tusschen ijver voor de zending en ijver voor eigene ziel.

<https://hdl.handle.net/1874/355740>

goc.

17

HET NAAUWE VERBAND

TUSSEN

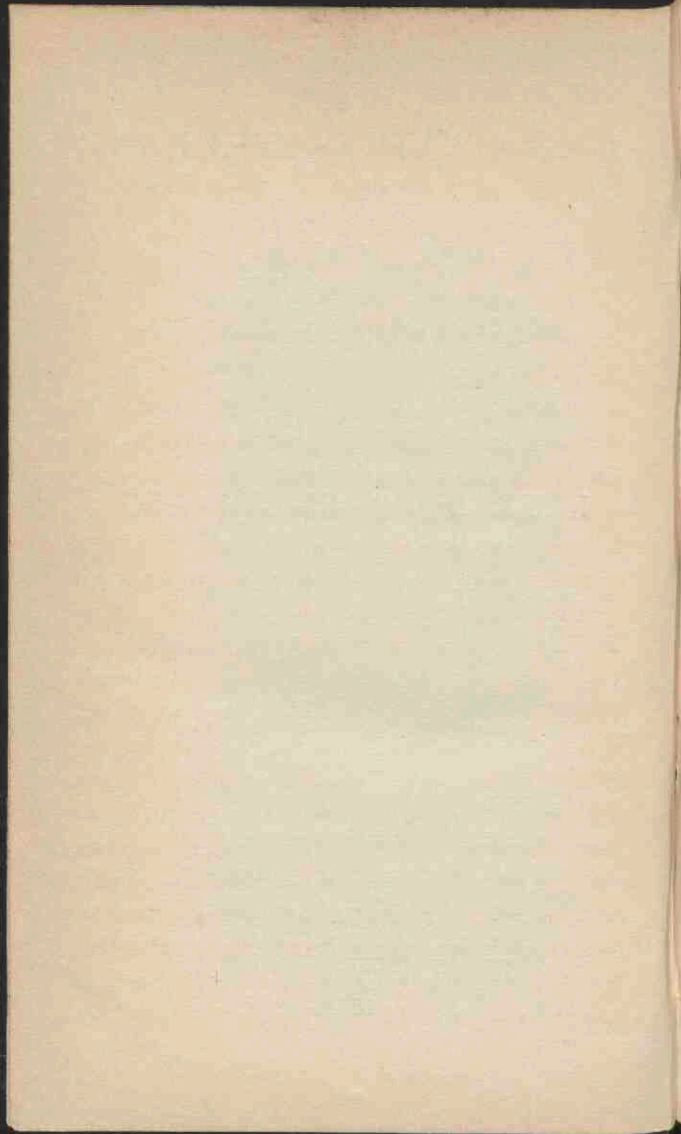
IJVER VOOR DE ZENDING

EN

IJVER VOOR EIGENE ZIEL.

Te ROTTERDAM,
bij M. WIJT & ZONEN.
1854.

[113]

Het is eene zeer gewone aanklagt tegen het zendingswerk, dat men zulken, die ons nabij zijn, voorbijgaat, om voor de verre wonende heidenen te zorgen. Hoe dikwijls men ook zegevierend die beschuldiging wederlegt, zij wordt onophoudelijk herhaald. Onder de gronden, waarop men de aanklagt weerspreekt, behoort ook deze: dat men, blijkens de ervaring, des te meer gaat doen voor het zielenheil van anderen om ons henen, naarmate men ijveriger het lot der heidenen zich aantrekt. Maar moeten wij dan wenschen in het belang van ons eigen volk en onze eigene gemeente, dat de vrienden der zending er toenemen, wij hebben het niet minder te wenschen in het belang van onze eigene ziel, dat *wij* vrienden der zending worden. Het lust den schrijver van dit kleine boekje u, lezer of lezeres! dat voor den geest te brengen, en hij

bidt van God voor u zulk eene overtuiging en toestemming, dat gij ook om uwes zelfs wil naar ijver voor de zending staat.

Ik ga u dan iets mededeelen *over het naauwe verband tusschen den ijver voor de zending en den ijver voor eigene ziel.*

Dat dit verband bestaat, daarvan getuigt de ervaring. Zij leert toch (en moge het een ieder van ons gebeuren daarvoor mede een bewijs op te leveren!), dat doorgaans de meest opgewekte, de meest levende leden der gemeente ook voorstanders der zending zijn. In het voorbijgaan mogen wij hieruit het verblijdende gevolg afleiden, dat de Christelijke gemeente, bepaaldelijk de Protestantsche kerk in ons werelddeel en in Noord-Amerika, in weerwil van hare krankheden, echter in onze eeuw niet weinig geestelijk leven bezat in haar midden, dat zoo groote ontwikkeling van den zendingsarbeid heeft voortgebracht. Maar, terwijl wij dan erkennen, dat er tusschen den ijver voor de zending en den ijver voor eigene ziel een naauw verband bestaat, zoo vragen wij naar de oorzaken van dit verband, en gij hoort mij gaarne die vraag beantwoorden. Ik doe het met twee opmerkingen: *vooreerst*, dat de ijver voor eigene ziel ons tot ijver voor de zending leidt, en *ten tweede*,

dat het deelnemen aan het werk der zending het heil van onze eigene ziel bevordert.

IJver voor eigene ziel leidt ons tot ijver voor de zending. Ik beweer zelfs, dat ik zonder ijver voor eigene ziel geen' regten ijver voor de zending kan hebben. Gij stemt het mij toe. Gij kunt u zonder dat geen hartelijk medelijden met den heiden bij iemand voorstellen. Al zoekt men de behoudenis van eigene ziel nog niet, men zal toch mededoogen kunnen hebben met den heiden om zijne ruwheid en onbeschaaftheid; maar *dat* medelijden houdt op, waar men hem in eene beschaafde maatschappij aantreft, als in *Hindostan*, in *China* en *Japan*. Ligtelijk zal men ook den onbeschaafden minder beklagen, waar men geen oog heeft om den slaaf der zonde in hem te zien, of hem zelfs beminnelijk vinden, waar men hem op de schoone *Zuidzee-eilanden* als zachtaardig, vriendelijk en gastvrij meent aan te treffen. Maar de oogen zijn mij opengegaan voor de diepste ellende van den heiden, wanneer zij mij voor mijne eigene ellende opengingen. Wanneer ik heb gaan inzien, dat de wereld mij niet geven kan, wat ik voor mijn hart behoef, dat de wereld, toen ik op haar steunde, mij ontzong en mij te leur stelde, dan besef ik eerst, wat het zijn moet

voor den armen heiden, dat hij geen' steun voor zijn hart kan vinden bij God noch menschen, dat hij den Vader in den hemel niet kent en, als het hem bang is, niet weet waarheen zich te wenden. Als het ontwaakte geweten mij voor God heeft doen schrikken, en voor den dood heeft doen vreezen, dan kan ik eerst recht den heiden beklagen, die weent en jammert bij het naderen van den dood en nergens een wapen kan vinden tegen dien koning der verschrikking. Wanneer ik de magt dier zonde heb leeren kennen, die in mijne leden woelt, en vruchteloos in eigene kracht geworsteld heb tegen haar geweld, wanneer ik heb leeren schrikken voor de boosheid van mijn hart, dan besef ik eerst hoe geducht de heerschappij dier zonde moet wezen in het heidensche hart, en in het heidensche land. Dan bereken ik eerst, wat al verwoesting en ellende de zonde daar moet aanrigten, als ik zie wat verwoesting en ellende zij bij mij reeds heeft aangerigt.

Zoo ontwaakt dan, bij het ernstig zoeken van eigen zielenheil, in ons het medelijden met den heiden. Maar als wij nu dat heil gevonden hebben, en verlost worden door den Heer, zou daaruit geen zendingsijver bij ons voortvloeijen? Ja, het gaat een ieder, die met het hart in

den Heer gelooft, gelijk het PETRUS en JOHANNES ging, toen zij daar betuigden voor den Joodschen Raad: Wij kunnen niet laten te spreken, hetgeen wij gezien en gehoord hebben (1). De moeder moet spreken tot haar kind van dien JEZUS, bij wien zij ruste vond voor hare ziel. De vrouw kan het niet onverschillig aanzien van haren man, noch de vriend van zijn' vriend, dat hij daar buiten CHRISTUS voortleeft, en den weg des verderfs bewandelt; zij moeten hen van dien weg zoeken af te trekken, en kunnen niet rusten, eer zij zamen gaan tot CHRISTUS. De Zuidzee-eilander, die geloovig werd, de negerslaaf, die te *Sierra Leone* de blijde boodschap der verlossing heeft gehoord en aangenomen, zij branden van verlangen om die blijde tijding aan andere heidenen, aan hunne volksgenooten, te doen hooren. Zij wagen zich op eilanden, onder volkstammen, waar niet slechts hunne bezitting, maar ook hun leven gansch onzeker is. Naar datzelfde *Erromanga*, waar men een' WILLIAMS heeft vermoord, laten zich bekeerde Zuidzee-eilanders henen brengen, en God zegent hunnen arbeid, ook *Erromanga* wordt voor CHRISTUS gewonnen. Ik hoop, gij

(1) Hand. IV: 20.

allen acht dien zedingsijver in den geloovige
 zeer natuurlijk. Hij verlangt, dat die God,
 die hem al de schuld vergeeft, die zijnen eenig-
 geborenen voor hem overgaf, eere ontvangt,
 en dat die CHRISTUS worde groot gemaakt, die
 voor zijne zonden wilde sterven, dat zijn naam
 op aller lippen zij, en alomme harten voor
 Hem gewonnen worden. Hij gevoelt zich aan-
 vankelijk verlost. Het bange vreezen heeft bij
 hem een eind genomen, en hij geniet den heer-
 lijken vrede met God. De strijd tegen de zonde
 is begonnen, en al valt die hem ook zwaar,
 hij heeft nu en dan een voorgevoel van de
 volle zegepraal, van de volkomene verlossing,
 als hij inwoont bij den Heer. Hij heeft broe-
 ders en zusters ontvangen, harten, die met hem
 overeenstemmen en hem belangeloos liefhebben,
 handen, die hem helpen en dienen. Zou hij
 niet verlangen, dat anderen, waarvan hij weet,
 hoe ellendig zij nog zijn, die onschatbare voor-
 regten met hem deelden? Er wordt eene liefde
 tot *allen* in zijn hart geboren, geen mensch
 blijft hem vreemd. De liefde tot God en tot
 CHRISTUS, dat beslissend kenmerk van den
 nieuwen mensch, brengt de liefde tot die allen
 mede, over welke zich de Vader ontfermt, de
 liefde tot die allen, voor welke CHRISTUS is
 gestorven.

Gij gevoelt wel, hier wordt ons een toetssteen in handen gegeven, waaraan wij beproeven kunnen, of wij reeds ijveren voor onze eigene ziel, dan of wij nog, zoo al niet in geheele onverschilligheid, dan toch in laauwheid daar henen leven, ons vergenoegende met het half ontwaakte geweten, met de klagt over gebrek en verkeerdheid, met de telkens opgevatte, maar nooit uitgevoerde goede voornemens. O! wenden wij dien toetssteen getrouwelijk aan, opdat wij er ons zelveu duidelijk van bewust worden, hoe het met ons staat, of tot beschaming en bekommering, of tot dankbare blijdschap. Zijt gij lid van eenige vereeniging ten behoeve der zendingenzaak, geeft er u zelveu dan ook bepaald en duidelijk rekenschap van: of gij alleen op den aandrang van anderen, of uit welvoegelijkheid dat lidmaatschap hebt aanvaard, dan of uw eigen hart er naar trok om iets voor de heidenen te doen. Onderzoekt of uw geestelijk leven, zoo gij dat hebt, toeneemt, en daarmede ook uw ijver en trouw in den arbeid voor de zending. Al mogt ons ook blijken, dat wij betrekking gekregen hebben op den Heer en daarom waarlijk voor Hem arbeiden, wij zullen ons dan toch wel diep te schamen hebben over flauwheid en traagheid en kleingeloovigheid.

Zoeken wij van nieuws vergeving door het bloed voor de zonden vergoten, en geven wij voor het eerst of bij vernieuwing ons zelve aan den Heer, om Hem ter dienst te staan, om verwaardigd te worden met de eer, dat wij iets doen voor de komst van zijn rijk en de heiliging van den naam des Vaders.

Heil ons, als wij waarlijk deel nemen aan het werk der zending; die deelneming bevordert het heil van onze eigene ziel. Dat is de *tweede* opmerking, die ik u zou mededeelen.

Onze Heer JESUS CHRISTUS staat niet alleen in het evangeliesch verhaal als voor onze oogen; neen! bij voortdoring openbaart Hij zich aan ons in zijne gemeente. In iederen verlost zien wij een toonbeeld van zijne reddende liefde en magt, en hoedanig het hoofd is, aanschouwen wij in zijne leden. Maar waar zou ons nu die verlossing, door den Heer geschonken, meer in het oog vallen dan in de heidenwereld, waar de ellende zoo groot is, die door de zonde wordt aangebragt, en zoo bloot ligt voor het oog? Als wij door het kennis nemen van de mededeelingen der zendelingen in den donkeren nacht des heidendoms dieper worden ingeleid, en meer van nabij bekend worden met het zedeloos bijgeloof, met de gruwelen, maar ook met het

namelooze lijden der heidenwereld, o! dan wordt ons oog telkens verrukt door het licht, dat de Heer in die duisternis doet schijnen. Daar zien wij Hem de sterkste boeijen der zonde breken, de bloeddorstigen in zachtmoedigen, de dierlijk wellustigen in kuischen en eerbaren veranderen, en het gebroken en verslagen hart door den troost der volle schuldvergeving verkwikken, zoo als nergens elders; dáár, in het gevolg der aanneming van het evangelie, beschaving, welvaart, huisselijk geluk de volken versieren en verhoogen: de Heer maakt er alle dingen nieuw. Maar hoe moedigt ons dat aan tot vertrouwen om voor ons zelve en voor de gemeente veel van dien magtigen en getrouwen Verlosser te durven vragen en wachten! Hoe verlevendigt dat onzen moed en onze hope, als wij in zwaren strijd of bij beschamende nederlaag moedeloos dreigen neer te zinken! Wat verademing en verkwikking brengt ons dat aan, als wij vermoeid zijn door al de twisten om ons heen, als wij de ongerechtigheid van velen met bittere smart aanschouwen, als wij hier en daar het ongeloof of het bijgeloof zien zegevieren, en duchten, dat de poorten der hel de gemeente des Heeren zullen overweldigen!

Als wij van het werk en de lotgevallen der

zending getrouwelijk kennis nemen, dan ontmoeten wij in den geest ook gedurig levende Christenen. Wij leeren van nabij menigen uitnemenden zendeling kennen, en slaan zijn' moed en zijn' ijver, zijne zelfverloochenende liefde en zijne geduldige volharding gade, en wat wij mogten doen voor de eer van God en het heil van menschen dat komt er ons klein en onbeduidend bij voor, en wij gevoelen ons krachtig opgewekt om meer te doen en meer te dragen. Wij hooren telkens van die nieuwe broeders en zusters, die daar toetreden uit de heidenen. Wij zien hun eenvoudig geloof, dat zich zonder aarzeling verlaat op Gods beloften en zich toevertrouwt aan den Heiland. Wij zien hen in *Hindostan* goed en bloed ten offer brengen voor den naam van CHRISTUS. Wij zien hen in de *Zuidzee* moedig henengaan om den naam van CHRISTUS daar te verkondigen, waar die nog niet is genoemd, en er het leven bij wagen. Wij zien hen zinnelijken lust bedwingen en aan den vijand vergeven. Wij zien hen zelfs van hunne armoede mildelijk bijdragen voor de behoeften der zending. Wij worden er door beschaamd gemaakt, maar ook opgewekt en aangemoedigd, en het is ons een heerlijk genot die armen naar den geest daar zoo rijk te zien

worden, die diepgezonkenen door de genade Gods en de kracht des H. Geestes zoo hoog verheven.

Zou ook de deelneming aan de zending, hoe levendiger zij bij ons is, niet des te meer gebed bij ons voortbrengen, en den toegang tot Gods troon ons niet dierbaarder maken? Ja, als de ellende der heidenwereld ons helder voor oogen staat, en wij die duizenden aanschouwen in dierlijk genot verzonken, elkander bedriegende en beroovende en doodslaande, en die enkelen, die vragen en zoeken naar den onbekenden God, dan dringt ons het medelijden om hen aan den Ontfermer in den hemel op te dragen, om hen als aan de voeten van den almachtigen en liefdevollen Heiland neer te leggen. Wanneer wij menige deur voor het evangelie nog gesloten vinden, en, waar de deur geopend werd en de evangelieboden binnentraden, de harten dicht gesloten zien voor de blijde boodschap, dan gaan wij wederom tot dien Heer, die *en* de deuren *en* de harten kan openen, en wij vragen eene milde uitstorting des Geestes, opdat de dorre doodsbeenderen beziel worden met het leven uit God. Al kunnen wij ook maar weinig bijdragen, maar weinigen bewegen, dat zij hunne gaven ons toevertrouwen, wij kunnen bidden;

dat is onze grootste kracht. Dat blijft onze grootste kracht, al konden wij ook duizenden bijeenbrengen. God heeft door de belofte van gebedsverhooring zijne kracht, zijne almacht als in onze hand gelegd; wij hebben in Hem een' bondgenoot, met wien wij alles vermogen. En niet alleen voor de heidenwereld zullen wij bidden bij echten zendingsgeest; ook voor de zendingen zullen wij het doen. Wanneer wij als van nabij getuigen zijn van hunnen moeilijken arbeid en hunnen zwaren strijd, wanneer wij hen gedurig beschouwen als door ons uitgezonden, en alzoo hunnen arbeid tot den onzen maken, o! dan hebben wij voor hen zoo veel te vragen. Maar hoe hartelijker wij voor de zending bidden, des te hartelijker zullen wij ook telkens danken voor iederen zegen, voor elke blijde uitkomst, die haar wordt geschonken, als voor eene weldaad, die *ons* te beurte viel.

Gaat het u zoo als mij, dan hebt gij u vooral bij dit deel van onze beschouwing diep te schamen. O! hoe weinig hebben wij nog geleerd, waar zoo veel voor ons te leeren was, en al ontbreekt het bidden voor de zending, ook in onze binnenkamer, niet geheel, wat is het schaarsch! wat is het flauw! hoe weinig getuigt het, dat wij de zaak van onzen Heer

geheel tot de onze gemaakt hebben! Dat het beter worde, bij ons allen! Dat de ijver voor onze eigene ziel, als die bij ons gevonden wordt, toeneme, dat ons geloof in den Heer levendig worde en krachtig, en de liefde tot onzen God en onzen Heer geheel ons hart vervulle, en wij alzoo vurig worden van geest. Dat dan ook onze ijver voor de zending toeneme, en wij nabij ons en in de verte zielen voor den Heer zoeken te winnen. En dat wij dan gedurig ervaren, dat wij, arbeidende voor anderen, ook arbeiden voor ons zelve, en deelnemende aan het werk der zending er gedurig door geleerd en gesterkt worden. Dat geve ons Gods genade!

A 243 1944

Bij de Drukkers en Boekverkoopers M. WILT & ZONEN zijn verkrijgbaar de volgende kleine Stukjes:

Gents.	Gents.
1. Peter Lohbeck 15	49. Als God werkt, wie zal dan keeren? 15
2. De welbestede Stuurver . . 10	50. De Soldaten-Dochter . . . 10
3. De Wever uit Welsh. . . . 07½	51. Het gelukkige Sterfbed . . 10
4. De kleine Bewoner van het Auvergnésche Geborgte . . 10	52. De weg en het middel . . 15
5. Arme Sara 07½	53. De Gast zonder Bruiloftskl. 07½
6. De jonge Hutbewoonster . 22½	54. Treffend voorbeeld . . . 07½
7. Opwekking te Elberfeld . 05	55. Levensschets v. Blumhardt 15
8. De Iersche Boer 10	56. Hadara, een jong Abyssiniër 04
9. Elisabeth Cunningham. . . 20	57. De oude Geneesheer . . . 10
10. John Robins, de Matroos 10	58. Reepstem des Heeren . . . 15
11. Uitbreiding van de Parabel 10	59. Anna Walsh. 07½
12. Colonel Jacob Gardiner . . 17½	60. Eerste zending te St Thomas 15
13. De Stroopers-dochter . . . 10	61. Thirza 20
14. De Bode met goede tijding 15	62. vroege Godsvrucht. . . . 07½
15. Jansje Allan 15	63. De Russische Kleermaker 07½
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid. 07	64. Kenmerk. v. een kind Gods 07½
17. Levensber. van Amalia Gale 10	65. Overtuiging verwaarloosd. 12½
18. Sara Hill 15	66. Woord aan jonge moeders. 07½
19. De Geschied. van Mary Smith 12½	67. De onbekende Zending. 04
20. De Dorps-predikant 10	68. Mevrouw Rumpff 10
21. De waarheid van het Evang. 10	69. Opmerkelijke leiding Gods 07
22. Kraacht des geloofs 10	70. Een nieuw Traktaatje . . 10
23. Herman de Houthakker . 12½	71. De vrome Landman . . . 07½
24. Laatste uren v. John Cowper 10	72. Ged. over de Eeuwigheid 07½
25. Het einde van den tijd. . 10	73. Maria 10
26. Wat God bewaard, is wel bewaard. 15	74. William. 07½
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen? 10	75. De Christen in het Gasthuis 03
28. De Weërhaan v. het Kasteel 12½	76. Lord Teignmouth 10
29. Eben-Haëzer in Latakko. 10	77. Leven van Schwartz 08
30. Indiaansche Bekeerlingen. 10	78. Wie zoekt die vindt . . . 05
31. De Christen-foesten 05	79. Levensb. van een Soldaat. 05
32. Verhaal van 2 Predikers. 07½	80. Pacalsdorp 07½
33. De Tijd en de eeuwigheid. 10	81. Onnoodige zorgen 04
34. Kort en heilzaam bericht 10	82. Zachéüs 08
35. Johan Coenraad Ter Linden 07½	83. Twee Buren 10
36. Een Beroep op het hart 12½	84. Bekeering v. A. H. Franke. 04
37. De Landman in den Elzas 10	85. Blandina 7½
38. Sterfgevallen van zeven bekeerde Heidenen. 10	86. Bede van een Grijsaard . 7½
39. Levensloop van C.L. Töpfer 07½	87. Het Huisgez. te Heatherdale 15
40. Eenige bijzonderheden uit het leven van Morrison. . 15	88. Christ, onder Hottentotten 5
41. Lydia S. 07½	89. Aärens dood. 15
42. Hugo Bourne. 07½	90. Het Paaschfeest 10
43. De Christelijke viering van den Zondag 05	91. Leven van Chrijsosostomus. 07½
44. Henry Obookiah 10	92. Het Geheimz. in den Christen 5
45. De Zendingen in Groenland 15	93. Jacob Wilson 15
46. Het bezoek bij een kranke. 15	94. De eerste Kerkgang 10
47. Brieven van een Leenaar. 15	95. Wanneer ben ik enz. . . . 6
48. Polycarpus 10	96. Overeenk. Christel. Godsd. 5
	97. Zondingsgave 15
	98. De zwarte knecht 10
	99. Valsche Overleggingen . . 10
	100. De Bedelaar 5
	101. Samuel Mills 5
	102. Triumfboog van Titus. . . . 6